

Arrest

nr. 72 308 van 20 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT *loco* advocaat K. VERSTREPEN en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren op hamal 1369 (Afghaanse kalender; 21/03/1990) in het dorp Balabagh van het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U diende Afghanistan te verlaten omdat u een overspelige relatie had met uw nicht Hamida. Op 7/10/2008 bent u in België aangekomen en op 9/10/2008 verklaarde u zich een eerste keer vluchteling. Het Commissariaat-generaal nam op 30/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 27/04/2009 met haar arrest 26481 een soortgelijke beslissing. Op 09/06/2009 werd uw beroep bij de Raad van State verworpen.

Op 30/06/2009 diende u een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal nam op 21/01/2010 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam op 15/04/2010 met haar arrest 41620 nogmaals een weigeringsbeslissing.

Op 29/11/2010 heeft u zich een derde keer vluchteling verklaard. U brengt geen nieuwe documenten aan maar stelt dat u heden in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut daar het Commissariaat-generaal de provincie Nangarhar als onveilig beschouwt.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal al op 30/01/2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw overspelige relatie met Hamida en uw daaruit volgende problemen geen enkel geloof kan worden gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde dat de betwiste beslissing met redenen omkleed is en dat op basis van "al deze vaststellingen samen geen enkel geloof meer wordt gehecht aan verzoekers asielrelaas".

Verder nam het Commissariaat-generaal op 21/01/2010 een tweede beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en stelde dat ook uw nieuwe verklaringen, als zou u in 2004 het slachtoffer zijn geworden van een Amerikaanse aanval op uw dorp, niet geloofwaardig waren. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volgde op 15/04/2010 de argumentatie van het Commissariaat-generaal.

Tijdens het gehoor naar aanleiding van uw derde asielaanvraag stelt u dat u geen nieuwe elementen heeft. U verklaart louter dat u een statuut wil verwerven. Gelet op het feit dat u de eerder vastgestelde bedrieglijkheid van uw verklaringen op geen enkele manier tracht te weerleggen, dient te worden besloten dat u ook bij uw derde asielaanvraag niet als vluchteling kan worden erkend.

Bovendien kan ook de subsidiaire bescherming u niet worden toegekend. Teneinde te besluiten dat het statuut van subsidiair beschermde op een asielzoeker van toepassing is, dient de herkomst van de aanvrager aannemelijk te worden gemaakt en desgevallend door de asielinstanties te worden onderzocht. Tijdens het gehoor van 05/09/2011 is evenwel gebleken dat uw herkomst uit het dorp Balabagh zeer twijfelachtig is.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de regio waar u gedurende achttien jaar zou hebben gewoond en gewerkt bijzonder beperkt is. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar namen van omliggende dorpen, slaagt u er niet in meer dan vier dorpen te noemen (CGVS, p.5). U stelt dat er geen andere dorpen in de nabijheid zijn (CGVS, p.6), wat door de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie wordt tegengesproken. Het is verder zeer opmerkelijk dat u, wanneer u met de dorpsnamen Katapur en Tatang geconfronteerd wordt, beweert dat u al van deze dorpen heeft gehoord maar dat u deze anderzijds niet kan situeren. Nochtans geeft de informatie aan dat Katapur en Tatang op respectievelijk anderhalve en drie kilometer van uw dorp liggen. Over Katapur stelt u zelfs dat het ver van uw dorp is (CGVS, p.6) en Tatang situeert u nabij Darunta (CGVS, p.6), dat op zeer ruime afstand van Balabagh ligt. Ook dit is hoogst merkwaardig. Wanneer het Commissariaat-generaal u voorts vraagt of u Shamshapur (volgens de info één van de bekendste dorpen van Surkh Rod en een dorp dat u zelf noemt - CGVS, p.6) kan situeren, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven: u stelt dat het in de richting van het districtscentrum is maar zelfs dat weet u niet met zekerheid (CGVS, p.6). Eveneens opmerkelijk is dat u geregeld (tot twee keer per week) via het districtscentrum Sultan Pur naar Jalalabad reisde maar dat u er niet in slaagt meer dan één dorp op de weg tussen Balabagh en Sultan Pur op te noemen. Bovendien blijkt uit de aanwezige bronnen dat het enige dorp dat u zich kan herinneren (Ahmadzai, p.6), al een eind voorbij het districtscentrum gelegen is. Dergelijke hiaten in uw elementaire geografische kennis tonen aan dat uw herkomst uit het district Surkh Rod, dat u nochtans geregeld zou hebben doorkruist op weg naar Jalalabad, zeer twijfelachtig is. Verder zijn uw verklaringen over Balabagh, dorp vanwaar u beweert afkomstig te zijn, bijzonder onduidelijk gebleken. Toen het Commissariaat-generaal u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag tot twee keer toe de vraag stelde wie de Malik en de dorpsouderen van Balabagh zijn, stelde u louter dat het uw oom was die de verantwoordelijke was voor het dorp (CGVS, p.5). Tijdens het gehoor van 05/09/2011 kan u zich niet herinneren welke functie uw oom in Balabagh zou bekleden. U stelt dat hij "Malik of zo"

was of een "chef" of "oudere" van het dorp (CGVS, p.3) en u beaamt dat u zijn positie niet nauwkeuriger kan omschrijven (CGVS, p.3). Elders zegt u dan weer dat u zich de naam van de Malik van Balabagh niet kan herinneren (CGVS, p.3). Als u wordt uitgenodigd enkele namen van andere dorpsouderen te noemen, beweert u dat deze geregeld vervangen worden en uiteindelijk kan u zich slechts twee namen herinneren. Als uw oom werkelijk een positie met verantwoordelijkheid zou bekleden, zou u ongetwijfeld beter op de hoogte zijn van dergelijke zaken. Voorts zei u tijdens de eerste asielprocedure dat Amerikaanse soldaten nooit in uw regio kwamen (CGVS, p.4) maar dat uw streekgenoten "die mensen graag hadden" (CGVS, p.13). Tijdens de tweede asielprocedure verklaarde u dan weer dat uw dorp in 2004 door Amerikanen met chemische wapens bestookt werd. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen roepen wederom twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder kon tijdens het gehoor ook worden vastgesteld dat uw kennis van de situatie in Surkh Rod eveneens zeer beperkt is. U weet bijvoorbeeld niet dat er voor de regio belangrijke scholen zijn in Fatehabad en Shamshapur (CGVS, p.3,5), nochtans twee dorpen die u beweert te kennen. Evenmin weet u waar de Amerikanen, die uw dorp zouden hebben bestookt, hun basis hebben. U denkt dat het in de richting van het district Khogyani is, of misschien in Khogyani zelf (CGVS, p.6,7), maar u kan dit geenszins preciseren. Ook dit is nochtans goed bekend bij de plaatselijke bevolking. Verder stelt u Chamtala te kennen maar blijkt u niet te weten dat dit een vluchtelingenkamp in het district Surkh Rod betreft (CGVS, p.5). Gevraagd naar internationale organisaties en projecten die de wederopbouw van uw regio beogen, bent u zeer onduidelijk. U stelt geen enkele naam van dergelijke organisatie te kennen (CGVS, p.7), wat gezien het aantal actieve organisaties (die veelal vanuit het vlakbij gelegen Jalalabad opereren) mag verbazen. Behalve de aanleg van waterputten (op locaties die u onvermeld laat) kan u zich verder geen enkel project herinneren (CGVS, p.7). Zelfs van de nieuwe weg die volgens de informatie (publicatiedatum mei 2006 en dus ruim voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan) te Balabagh werd aangelegd, bent u niet op de hoogte (CGVS, p.4).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw leven en dagelijkse activiteiten van die aard zijn dat ze de twijfels bij uw herkomst voeden. Zo verklaarde u tijdens de eerste asielprocedure dat u voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende twee jaar als tapijtwever werkte. Tijdens de derde asielprocedure stelt u dan weer dat u dit beroep vier of vijf jaar uitoefende (CGVS, p.2). Als u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, biedt u geen aanvaardbare verklaring (CGVS, p.4). Voorts beweerde u tijdens de eerste asielprocedure dat u heel jong was toen u uw studies in de vijfde of zesde graad ten tijde van het Talibanregime stopte (CGVS, p.2). Naar aanleiding van de derde asielprocedure zegt u dat u uw laatste schooljaar ten tijde van de regering Karzai afwerkte. Overigens heeft u er bij benadering geen idee hoe oud u zou zijn geweest toen u de school verliet (CGVS, p.2). Ook wanneer het Commissariaat-generaal informeert wanneer uw vader stierf, kan u in de verste verte niet duidelijk maken hoe oud u toen ongeveer was en duurt het een poos vooraleer u zich kan herinneren dat uw vader wellicht in de tijd van de Taliban overleed (CGVS, p.5). Nochtans zijn dit zaken waarvan mag worden verwacht dat u deze beter in de tijd kan situeren. Tot slot blijkt dat u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in Afghanistan geen mobiele telefoon had (CGVS, p.4) terwijl u tijdens het derde gehoor op de vraag of u een gsm had in Afghanistan, bevestigend antwoordt en stelt dat u zelfs verschillende nummers had bij de vier telecomoperatoren die Afghanistan volgens u rijk is (CGVS, p.7). Dat u op dergelijke vragen met betrekking tot uw persoonlijke levenssfeer geen eenduidig antwoord kan geven, is eveneens zeer opmerkelijk en bevestigt de indruk dat u onwaarachtige verklaringen aflegt over uw achtergrond.

Uit bovenstaande argumentatie kan worden afgeleid dat niet alleen uw beweerde problemen bedrieglijk zijn. Ook uw verklaring als zou u steeds in Surkh Rod gewoond hebben, houdt niet langer stand. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfemen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfsituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de

betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for 3 Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hier in gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

Gezien bovenstaande vaststellingen kan ook aan uw taskara, een document dat u tijdens de eerste asielprocedure voorlegde, geen waarde worden gehecht. Bovendien geeft de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie aan dat frauduleuze identiteitsdocumenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie in het administratief dossier) en is tijdens de tweede asielprocedure al gebleken dat u er niet voor terugdeinst u te bedienen van valse documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet(...)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52, § 2, 57/6, tweede lid, van het artikel 62 en van het artikel 77 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het artikel 1 van de Conventie van Genève en van de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en tot slot van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Verzoeker verwijst vervolgens naar de motivering van de bestreden beslissing en citeert de beslissing in zijn verzoekschrift. Daarnaast voert hij aan dat hij het niet eens is met de bestreden beslissing en

argumenteert dat de aangehaalde motieven niet feitelijk en juridisch afdoende zijn om de bestreden beslissing te kunnen dragen.

Wat betreft de weigering van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verwijst verzoeker naar de voorgaande beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarin gesteld wordt dat verzoeker afkomstig is uit Surkh Rod, een district in Afghanistan die op dat ogenblik niet tot de lijst behoort van het UNHCR aangaande de gevaarlijke districten van de provincie Nangarhar. Verzoeker wijst erop dat deze redenering wordt bevestigd door de Raad in zijn arrest van 27 april 2009. Ook in het kader van zijn tweede asielaanvraag wordt dit telkenmale bevestigd door de commissaris-generaal en door de Raad in een navolgend arrest. Verzoeker citeert ook deze beslissingen die genomen zijn in het kader van zijn tweede asielaanvraag.

Verzoeker concludeert hieruit dat de commissaris-generaal nooit heeft getwijfeld aan zijn herkomst, met name dat hij afkomstig is uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar. Hij verwijst dienaangaande naar de vaste rechtspraak van de Raad aangaande het gezag van gewijsde van een arrest en de bevindingen die erin worden vastgesteld. Verzoeker linkt deze rechtspraak aan zijn situatie en voert aan dat de commissaris-generaal niet opnieuw mag oordelen over de herkomst van verzoeker aangezien dit conform het gezag van gewijsde als een vaststaand feit moet beschouwd worden. Aangezien de commissaris-generaal dit wel doet is het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel volgens verzoeker geschonden.

Verzoeker stelt vast dat hem het subsidiaire beschermingsstatuut in het kader van zijn eerste en tweede asielaanvraag niet werd geweigerd omdat hij niet aannemelijk maakt dat hij van die provincie afkomstig is maar wel omdat die provincie niet als onveilig werd beschouwd. Nu deze provincie wel in aanmerking komt weigert de verwerende partij om het subsidiaire bescherming te verlenen. Verzoeker voert aan dat dit zeer absurd is.

Verder wenst verzoeker te benadrukken dat hij tijdens het gehoor niet wilde specificeren wanneer bepaalde gebeurtenissen plaatsvonden omdat hij dit in zijn twee vorige asielaanvragen wel had gedaan en daardoor een negatieve beslissing had gekregen, tot tweemaal toe en hij wou dit deze keer vermijden.

Verder wijst verzoeker erop dat hij reeds drie jaar in België verblijft en dat hij in 2008 is toegekomen en sindsdien niet meer is teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Verzoeker argumenteert dat hij op sommige vragen niet kon antwoorden, maar dat hij toch voldoende informatie heeft gegeven over zijn herkomst uit Surkh Rod. Verzoeker somt vervolgens alle verklaringen op die hij dienaangaande heeft verklaard bij de commissaris-generaal. Hij concludeert dan ook dat uit de verschillende verhoorverslagen blijkt dat verzoeker de regio wel degelijk kent en er niet kan getwijfeld worden aan de herkomst van verzoeker. Er werd voorheen niet getwijfeld aan zijn herkomst en hierop terugkomen is volgens verzoeker volledig onterecht en juridisch onaanvaardbaar.

Verzoeker vraagt dan ook de bestreden beslissing te hervormen en hem te erkennen als vluchteling in de zin van het artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen conform het artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. In ondergeschikte orde verzoekt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en zijn dossier terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

2.2. Verzoeker haalt in de aanhef van zijn middel de schending aan van de artikelen 52, § 2, 57/6, tweede lid, en het artikel 77 van vreemdelingenwet, het beginsel van behoorlijk bestuur en tot slot van het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

Krachtens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder 'middel' in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. Verzoeker vermeldt enkel in de aanhef van zijn middel de voormelde schendingen doch zet hij nergens uiteen op welke wijze de bestreden beslissing de voormelde bepalingen schendt. Derhalve is dit onderdeel van het middel onontvankelijk.

In zoverre de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel als een ontvankelijk middel in de zin van het artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet kan worden aangenomen, wijst de

Raad erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting oplegt om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 5 september 2011 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Pashtou machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. De Commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). Aldus wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

2.3. Verzoeker klaagt de schending aan van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Betreffende de aangevoerde schending van een nota van UNHCR over de bewijslast merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze aanbevelingen geen afdwingbare rechtsregels bevatten.

2.4. Wat betreft de aangevoerde schending van het artikel 1 van de Conventie van Genève merkt de Raad op dat het artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling geen directe werking heeft. Artikel 48/3 van de vreemdelingenwet verwijst echter uitdrukkelijk naar dit artikel en neemt het op in de Belgische rechtsorde. In het kader van de toetsing van dit artikel en de materiële motiveringsplicht wordt ook artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling onderzocht.

Er kan bovendien wordt gewezen op het feit dat verzoeker zijn uiteenzetting niet gericht is tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en hij dit in essentie niet betwist en de bestreden beslissing wat dit onderdeel betreft gehandhaafd blijft.

2.5. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn derde asielaanvraag dat hij geen nieuwe documenten heeft neergelegd en dat zijn problemen nog steeds van kracht zijn in zijn land van herkomst. Hij verwijst naar het feit dat hij sinds 2008 in België verblijft en hij nog steeds geen verblijfsvergunning heeft verkregen en hij daarom asiel aanvraagt. Hij stelt ook niet terug te kunnen keren naar Nangarhar waar hij afkomstig is en dit op de lijst staat van onveilige provincies in Afghanistan.

2.5.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt aldus dat verzoeker als nieuw element in het kader van zijn derde asielaanvraag aanvoert dat hij in aanmerking komt voor het subsidiaire beschermingsstatuut daar de commissaris-generaal de provincie Nangarhar actueel als onveilig beschouwt. Dit element die verzoeker zelf aanbrengt dient aldus beschouwd te worden als een element die de commissaris-generaal dient te onderzoeken in het kader van de behandeling van een meervoudige asielaanvraag, aangezien deze provincie actueel als onveilig wordt beschouwd kan dit een element zijn die nu actueel een ander licht werpt op de situatie van verzoeker. De Raad volgt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn nota waar hij opmerkt dat in het kader van de eerste en de tweede asielaanvraag een beslissing werd genomen op basis van de toenmalige aangebrachte feiten en enkel reikten tot hetgeen het voorwerp van de eerste twee beslissingen hebben uitgemaakt. Verzoeker brengt nu zelf een nieuw element naar voor, met name de gewijzigde actuele situatie in de provincie van waar hij afkomstig is. Gelet op deze gewijzigde situatie is het dan logisch dat de commissaris-generaal dient te onderzoeken of verzoeker wel degelijk afkomstig is uit deze regio.

Eens hij een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, heeft de Raad, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Bij een beoordeling van een latere asielaanvraag mag hij derhalve niet opnieuw uitspraak over de eerdere asielaanvraag doen.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die al in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de reglementair bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Gelet op het gezag van gewijsde van dit arrest is de bevoegdheid van de Raad in het kader van huidig beroep beperkt tot een beoordeling van de nieuwe elementen door verzoeker aangevoerd in het kader van zijn huidige asielaanvraag en de afweging ervan tegen de juridisch vaststaande motieven uit de eerste asielaanvraag.

Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met de elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd. De Raad kan zich dus op geheel het administratief dossier steunen en bijvoorbeeld ook een vergelijking maken tussen verklaringen die in de opeenvolgende asielprocedures zijn afgelegd (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De commissaris-generaal heeft dan ook terecht bijkomend onderzoek gedaan aangaande de afkomst van verzoeker en heeft vervolgens een analyse gemaakt van de nieuwe elementen die door verzoeker nu worden aangevoerd en van de gegevens uit zijn eerste en tweede asielaanvraag. Het gezag van gewijsde is niet geschonden.

De Raad meent dat het vertrouwensbeginsel inhoudt dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd. Voor de toepassing van dit beginsel dient aan drie voorwaarden te zijn voldaan: er moet sprake zijn van een vergissing van een overheidsorgaan, er dient ten gevolge van die vergissing een voordeel te zijn verleend aan een

rechtsonderhorige en er mogen geen gewichtige redenen zijn die het afnemen van dit voordeel door de overheid zouden rechtvaardigen (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Verzoeker toont met geen enkel concreet element aan dat *in casu* aan de opgesomde voorwaarden is voldaan.

Wat betreft de aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel, komt verzoeker niet verder dan enkele vage beweringen. Hij stelt immers niet welke verwachtingen gecreëerd werden door de administratie welke niet ingelost werden. Gezien verzoeker aldus verzuimt *in concreto* aan te tonen op welke wijze het rechtszekerheidsbeginsel werd geschonden, is het middel wat de schending van het rechtszekerheidsbeginsel betreft, onontvankelijk.

2.5.2. Wat betreft de concrete motieven van de bestreden beslissing aangaande de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod van de provincie Nangarhar verwijst de Raad vooreerst naar het volgende onderdeel van de bestreden beslissing dat luidt als volgt:

"(...)

Teneinde te besluiten dat het statuut van subsidiair beschermde op een asielzoeker van toepassing is, dient de herkomst van de aanvrager aannemelijk te worden gemaakt en desgevallend door de asielinstanties te worden onderzocht. Tijdens het gehoor van 05/09/2011 is evenwel gebleken dat uw herkomst uit het dorp Balabagh zeer twijfelachtig is.

Zo dient te worden vastgesteld dat uw kennis van de regio waar u gedurende achttien jaar zou hebben gewoond en gewerkt bijzonder beperkt is. Wanneer het Commissariaat-generaal u vraagt naar namen van omliggende dorpen, slaagt u er niet in meer dan vier dorpen te noemen (CGVS, p.5). U stelt dat er geen andere dorpen in de nabijheid zijn (CGVS, p.6), wat door de op het Commissariaat-generaal aanwezige informatie wordt tegengesproken. Het is verder zeer opmerkelijk dat u, wanneer u met de dorpsnamen Katapur en Tatang geconfronteerd wordt, beweert dat u al van deze dorpen heeft gehoord maar dat u deze anderzijds niet kan situeren. Nochtans geeft de informatie aan dat Katapur en Tatang op respectievelijk anderhalve en drie kilometer van uw dorp liggen. Over Katapur stelt u zelfs dat het ver van uw dorp is (CGVS, p.6) en Tatang situeert u nabij Darunta (CGVS, p.6), dat op zeer ruime afstand van Balabagh ligt. Ook dit is hoogst merkwaardig. Wanneer het Commissariaat-generaal u voorts vraagt of u Shamshapur (volgens de info één van de bekendste dorpen van Surkh Rod en een dorp dat u zelf noemt - CGVS, p.6) kan situeren, moet u het antwoord opnieuw schuldig blijven: u stelt dat het in de richting van het districtscentrum is maar zelfs dat weet u niet met zekerheid (CGVS, p.6). Eveneens opmerkelijk is dat u geregeld (tot twee keer per week) via het districtscentrum Sultan Pur naar Jalalabad reisde maar dat u er niet in slaagt meer dan één dorp op de weg tussen Balabagh en Sultan Pur op te noemen. Bovendien blijkt uit de aanwezige bronnen dat het enige dorp dat u zich kan herinneren (Ahmadzai, p.6), al een eind voorbij het districtscentrum gelegen is. Dergelijke hiaten in uw elementaire geografische kennis tonen aan dat uw herkomst uit het district Surkh Rod, dat u nochtans geregeld zou hebben doorkruist op weg naar Jalalabad, zeer twijfelachtig is. Verder zijn uw verklaringen over Balabagh, dorp vanwaar u beweert afkomstig te zijn, bijzonder onduidelijk gebleken. Toen het Commissariaat-generaal u tijdens het gehoor naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag tot twee keer toe de vraag stelde wie de Malik en de dorpsouderen van Balabagh zijn, stelde u louter dat het uw oom was die de verantwoordelijke was voor het dorp (CGVS, p.5). Tijdens het gehoor van 05/09/2011 kan u zich niet herinneren welke functie uw oom in Balabagh zou bekleden. U stelt dat hij "Malik of zo" was of een "chef" of "oudere" van het dorp (CGVS, p.3) en u beaamt dat u zijn positie niet nauwkeuriger kan omschrijven (CGVS, p.3). Elders zegt u dan weer dat u zich de naam van de Malik van Balabagh niet kan herinneren (CGVS, p.3). Als u wordt uitgenodigd enkele namen van andere dorpsouderen te noemen, beweert u dat deze geregeld vervangen worden en uiteindelijk kan u zich slechts twee namen herinneren. Als uw oom werkelijk een positie met verantwoordelijkheid zou bekleden, zou u ongetwijfeld beter op de hoogte zijn van dergelijke zaken. Voorts zei u tijdens de eerste asielprocedure dat Amerikaanse soldaten nooit in uw regio kwamen (CGVS, p.4) maar dat uw streekgenoten "die mensen graag hadden" (CGVS, p.13). Tijdens de tweede asielprocedure verklaarde u dan weer dat uw dorp in 2004 door Amerikanen met chemische wapens bestookt werd. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen roepen wederom twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Verder kon tijdens het gehoor ook worden vastgesteld dat uw kennis van de situatie in Surkh Rod eveneens zeer beperkt is. U weet bijvoorbeeld niet dat er voor de regio belangrijke scholen zijn in Fatehabad en Shamshapur (CGVS, p.3,5), nochtans twee dorpen die u beweert te kennen. Evenmin weet u waar de Amerikanen, die uw dorp zouden hebben bestookt, hun basis hebben. U denkt dat het in de richting van het district Khogyani is, of misschien in Khogyani zelf (CGVS, p.6,7), maar u kan dit geenszins preciseren. Ook dit is nochtans goed bekend bij de plaatselijke bevolking. Verder stelt u Chamtala te kennen maar blijkt u niet te weten dat dit een vluchtelingenkamp in het district Surkh Rod

betreft (CGVS, p.5). Gevraagd naar internationale organisaties en projecten die de wederopbouw van uw regio beogen, bent u zeer onduidelijk. U stelt geen enkele naam van dergelijke organisatie te kennen (CGVS, p.7), wat gezien het aantal actieve organisaties (die veelal vanuit het vlakbij gelegen Jalalabad opereren) mag verbazen. Behalve de aanleg van waterputten (op locaties die u onvermeld laat) kan u zich verder geen enkel project herinneren (CGVS, p.7). Zelfs van de nieuwe weg die volgens de informatie (publicatiedatum mei 2006 en dus ruim voor uw beweerde vertrek uit Afghanistan) te Balabagh werd aangelegd, bent u niet op de hoogte (CGVS, p.4).

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen met betrekking tot een aantal belangrijke aspecten van uw leven en dagelijkse activiteiten van die aard zijn dat ze de twijfels bij uw herkomst voeden. Zo verklaarde u tijdens de eerste asielprocedure dat u voor uw vertrek uit Afghanistan gedurende twee jaar als tapijtwever werkte. Tijdens de derde asielprocedure stelt u dan weer dat u dit beroep vier of vijf jaar uitoefende (CGVS, p.2). Als u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, biedt u geen aanvaardbare verklaring (CGVS, p.4). Voorts beweerde u tijdens de eerste asielprocedure dat u heel jong was toen u uw studies in de vijfde of zesde graad ten tijde van het Talibanregime stopte (CGVS, p.2). Naar aanleiding van de derde asielprocedure zegt u dat u uw laatste schooljaar ten tijde van de regering Karzai afwerkte. Overigens heeft u er bij benadering geen idee hoe oud u zou zijn geweest toen u de school verliet (CGVS, p.2). Ook wanneer het Commissariaat-generaal informeert wanneer uw vader stierf, kan u in de verste verte niet duidelijk maken hoe oud u toen ongeveer was en duurt het een poos vooraleer u zich kan herinneren dat uw vader wellicht in de tijd van de Taliban overleed (CGVS, p.5). Nochtans zijn dit zaken waarvan mag worden verwacht dat u deze beter in de tijd kan situeren. Tot slot blijkt dat u tijdens uw eerste gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde dat u in Afghanistan geen mobiele telefoon had (CGVS, p.4) terwijl u tijdens het derde gehoor op de vraag of u een gsm had in Afghanistan, bevestigend antwoordt en stelt dat u zelfs verschillende nummers had bij de vier telecomoperatoren die Afghanistan volgens u rijk is (CGVS, p.7). Dat u op dergelijke vragen met betrekking tot uw persoonlijke levenssfeer geen eenduidig antwoord kan geven, is eveneens zeer opmerkelijk en bevestigt de indruk dat u onwaarachtige verklaringen aflegt over uw achtergrond.

Uit bovenstaande argumentatie kan worden afgeleid dat niet alleen uw beweerde problemen bedrieglijk zijn. Ook uw verklaring als zou u steeds in Surkh Rod gewoond hebben, houdt niet langer stand. Door het afleggen van bedrieglijke verklaringen stelt u het Commissariaat-generaal in de onmogelijkheid om een duidelijk beeld te krijgen van uw profiel, uw verblijfplaatsen van de laatste jaren, uw eventuele verblijfsstatuut in derde landen of elders in Afghanistan en de redenen waarvoor u deze verblijfplaatsen heeft verlaten. Bijgevolg maakt u het de asielinstanties onmogelijk om tot een correcte inschatting te komen van uw nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming.

De vaststelling dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontfemen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming.

Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat.

Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van

herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon.

Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for 3 Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend. (...)"

Uit de uiteenzetting van verzoeker blijkt dat verzoeker in essentie het voormelde onderdeel van de bestreden beslissing niet betwist, noch concrete elementen aanvoert die de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Wat betreft de argumentatie waarmee hij poogt zijn vage verklaringen te vergoelijken, met name dat hij schrik had om bepaalde gebeurtenissen in tijd te situeren daar dit in het verleden tot een negatieve beslissing heeft geleid, dient er te worden gewezen op het feit dat dit niet strookt met de bewijslast die rust in hoofde van verzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er werd vastgesteld dat verzoeker zijn kennis van de regio waar hij gedurende achttien jaar zou hebben gewoond en gewerkt zeer beperkt is; dat zijn verklaringen over het dorp Balabaq waar hij beweerde van afkomstig te zijn zeer onduidelijk zijn, dat zijn kennis van de situatie in Surkh Rod zeer beperkt is en dat verklaringen aangaande een aantal belangrijke aspecten uit zijn leven en dagelijks activiteiten van die aard zijn dat ze de twijfels over zijn herkomst voeden.

Het feit dat verzoeker reeds slechte ervaringen heeft gehad omwille van het feit dat hij bepaalde gebeurtenissen niet in tijd kon situeren kan niet dienstig worden aangewend ter rechtvaardiging van zijn gebrekkige en onduidelijke kennis aangaande de regio van waar hij beweert afkomstig te zijn.

Ook de argumentatie van verzoeker waarin hij er op wijst dat hij reeds drie jaar niet meer heeft gewoond in Afghanistan kan de Raad niet overtuigen. Verzoeker beweert immers achttien jaar aldaar gewoond en

gewerkt te hebben en de vragen die de commissaris-generaal heeft gesteld zijn van die aard dat men redelijkerwijze kan verwachten dat verzoeker een antwoord kan bieden op deze vragen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt niet correct zou zijn. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

De Raad stelt vast dat de ongeloofwaardigheid van de voorgehouden herkomst uit Surkh Rod gehandhaafd blijft. Doordat verzoeker zijn asielrelaas situeert in een fictieve verblijfplaats kan ook aan dit asielrelaas geen geloof gehecht worden.

2.5.3. Wat betreft de aanvraag tot subsidiaire beschermingsstatus stelt de commissaris-generaal terecht in zijn nota dat een verwijzing naar zijn nationaliteit niet volstaat, maar dat er enig verband moet zijn met zijn persoon ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Bij de beoordeling van de noodzaak om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet toe te kennen moet er met de feitelijke toestand rekening worden gehouden, hetgeen betekent de toestand in de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Degene die geen duidelijkheid over zijn feitelijke herkomst verschaft, maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk. De subsidiaire beschermingsstatus kan niet worden toegekend. De verwijzing van de verzoekende partij naar het document van 18 februari 2010 *“Het beleid van het CGVS inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers, regio’s subsidiaire bescherming”* is om die reden niet dienstig.

Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig december tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS